

Pentecosta

Cicle A segona

Abundància de l'Esperit per a tots

El capítol 12 de la Primera carta de Pau als Corintis esdevé fonamental perquè en ell Pau exposa el seu pensament sobre l'acció de l'Esperit Sant en la comunitat cristiana. El pensament de Pau esdevindrà, en el futur, referent indiscutible per a qualsevol afirmació de la teologia cristiana sobre l'Esperit Sant. El text és de sobres conegut, però, precisament per això, és susceptible que passin desapercibuts els matisos, que el converteixen en un text ric, savi i profund.

Pau afirma amb contundència l'existència d'un únic Esperit. Ho fa per prevenir la creença en molts esperits. Aquesta derivaria de la pluralitat de manifestacions de l'Esperit. Per això, Pau afirma que, malgrat que hi hagi molts dons, serveis i miracles, només hi ha un sol i únic Esperit. Cal prestar atenció en aquest terna, amb què Pau presenta les manifestacions de l'Esperit: dons, serveis i miracles. Els dons tradueixen una paraula més tècnica, que habitualment traduïm per "carismes" i que cal entendre com les capacitats o habilitats personals que hom té. Els serveis es corresponen amb el que, en altres indrets, es tradueix per ministeris. Fan referència als oficis, a les feines operatives, que es porten a terme en el si d'una comunitat cristiana i tenen com a distintiu emblemàtic la disponibilitat, l'entrega generosa, trets característics de les comunitats de Jesús. El text tradueix per miracles un terme molt ric de significat i que vol dir poder o capacitat d'actuació, però potser el més entenedor és traduir-lo per eficàcia, en el sentit que l'actuar de l'Esperit dins la comunitat no és una actuació, que no porta cap a res, sinó que esdevé eficaç, que obté resultats positius.

Pau afirma que “les manifestacions de l’Esperit que rep cadascú són en bé de tots”. Això vol dir que les capacitats personals, les feines i càrrecs, l’eficàcia operativa, han d’estar posades al servei de la comunitat cristiana tota sencera i per tant, no es poden usar en benefici propi per treure’n un enriquiment monetari, ni per l’augment del prestigi personal, o pel propi lluïment. Tampoc es poden usar en benefici de potenciar un sector de la comunitat, una tendència ideològica concreta.

La pluralitat de tasques, de feines i d’energies posades al servei de la comunitat indiquen clarament l’existència de diferències. Les diferències són enriquidores perquè complementen. Tal com dirà el mateix Pau en un text immediatament posterior al que ens ocupa, la comunitat és comparable a un cos humà que té molts membres i cada membre té la seva pròpia funció, a la vegada que no pot prescindir de la funció dels altres (1Co 12,14 ss). Els problemes sorgeixen quan es confon ‘diferència’ amb ‘divisió’. Les divisions sí que són dolentes, perquè separen, marginen, alcen barreres. I els problemes s’incrementen quan, confonent les coses, en nom de prevenir les divisions, s’anul·len les diferències i es fa bandera d’un uniformisme, que ofega i oprimeix qualsevol manifestació diàfana de l’acció de l’Esperit dins la comunitat.

L’Esperit “ho obra tot en tots”. El do de l’Esperit no és privilegi d’uns quants. No el poden esgrimir els dirigents de la comunitat per infravalorar les aportacions del col·lectiu global de la comunitat. No hi ha condicions prèvies, no s’han de fer aprenentatges previs per merèixer-lo. Ningú no pot fer bandera de posseir ell tot sol el do de l’Esperit. Aquesta universalitat garanteix que ningú, en nom de l’Esperit, està autoritzat a erigir-se superior als altres. Per això el text de Pau aposta clarament per la pluralitat que enriqueix, per la unitat dins la diversitat. Un únic Senyor, un únic Esperit que són factors / autors de la cohesió d’aquesta pluralitat.

A223